

ILLUSTRISSIME DOMINE,
DOMINE
Patrone Gratiofissime.

*U*b Illustrissimo Nomine Tuo *Musæ* meæ in publicam lucem prodire gestiunt, ILLUSTRISSIME DOMINE, quia splendoribus Eiusdem se se noverunt illustrandas! Aspirant quidem *Musæ* Magnatum esse Sociæ, & Potentibus ire comites, at me ad *Julii*, magnorumque *Cesarum* solia, utpote qui radios tantæ Dignitatis pati non bene doctus etiamnum ad tantæ lucis fulgorem caligo, absterret Majestas; ad TE verò & Tua in me Benignitas, Sapientia, & non impar Virtus, quam domesticam *Austriacis* inscripsi, invitant. Cui enim potius me, imbellèmq; facundiam meam consecrarem, atque Ei, à quo profectum intelligo illud omne, quo possim vel tantillum esse disertus. Quæ & quanta in me, posteaquam supremi rerum mearum Tutoris munus benignissimè ab obitu Parentis mei suscepisti, contuleris, referre supersedeo, ne audaci conatu Tuorum in me meritorum imminuam magnitudinem, vel eorum commemoratione Tuam vulnerem modestiam suarum laudum inimicam. Primitias solum, quod beneficio Tuo possum, facundiæ meæ TIBI dico & dedico, quem non postremum felicitatis meæ principium agnosco, vellem, ut in homagium isthoc suscipias ingentis debiti, non hereditariâ modò obligatione in me transfusi, sed novis etiam & quotidianis meritis à me contracti. Deinde, quanta Sapientia Tua, ILLUSTRISSIME DOMINE? Satis eam superque demonstrant

complures anni, quibus maximâ Nominis Tui cum commendatione negotia inferioris Austria ad Casarea Aula Cancellos referebas, quo etiam merebaris, ut eidem Austria Vice-Mareschallus præponeris. Nec abs re: An non enim in dandis Consiliis Navum & Prudentem, in excogitandis Sagacem, in ponderandis Solertem, in extricandis felicem, in perducendis ad optatum finem Constantem admirata fuit Austria, & etiamnum admiratur. Profectò, quidquid etiam elegans mansuetæ litteræ possident, Tuum est; quidquid sublime severiores disciplina recondunt, Tibi patet; & quæ antea sæcula egerunt, ita fidâ custodis memoriâ, ut, quotiescunque libitum fuerit, in nostrorum temporum usum depromas. Agerem hîc pressius, sed nolo Sapientiam Tuam verecundiæ amantem ledere, cui, quemadmodum patrare maxima proprium est, ita, quæ magna sunt, subducere oculis, consuetudo. Illud solum addam, sic Te Sapientia Virtutem quoque conjunxisse, ut, qui Te videt, Virtutem ipsam propè oculis usurpare dicendus sit. Certè ardentem in DEUM Amorem Tuum, æqualem succurrendi singulis Charitatem, profusam in egenos Liberalitatem & Clementiam, moderationem illam singularem, invariabilem denique & prosperam inter æquè ac adversam fortunam eundem semper animum boni omnes suspicimus, & eo quidem animi affectu suspicimus, ut nihil magis clientum Tuorum votis supersit, quàm ut ad perenne Austria augmentum, Tuorum verò solatium & utilitatem diutissimè TE sospitem intueamur, qui numquam periclitari desideramus, quantum aliquando desiderium TUI sis relicturus. Et talem ac tantum TE non tam præclara Majorum facinora, quàm propria merita effecere: Hæc nôsse ulterius qui volet, non me, sed communem famam laudum Tuarum maximum præconem consulat, aut certè eorum amplitudinem ex Casareorum favorum prærogativis metiatur. Austriacas itaque virtutes à Divo LEOPOLDO fundatas, à me Nomini Tuo inscriptas Austriacâ humanitate excipias ILLUSTRISSIME DOMINE, eo quidem proniore animo, quo gravioribus meritis Austriam TIBI tenes obstrictam: aliquem iis in Humanitatis Tux, ac Benevolentia scriniis locum admitte, quibus ultra id, quòd per se ostentant, id coronidis in vicem additum cupio, ut pro monumento serviant, quo in Tuam me Clientelam iteratò transcribo, qui aliunde sum

ILLUSTRISSIMÆ DOMINATIONIS TUÆ

Clientis Infimus

Joannes Franciscus Raymundus
Albrecht ab Albrechtsburg.